

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 10. jūlijā *

Apelācija — Ārpuslīgumiskā atbildība — Revīzijas palātas bezdarbība — Prasība atlīdzināt kaitējumu — Nevainīguma prezumpcijas princips — Lojālas sadarbības princips — Pilnvaras — Iepriekšējās izmeklēšanas norise

Lieta C-220/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 25. aprīlī iesniedza

Kalliopi Nikolaou, ar dzīvesvietu Atēnas (Grieķija), ko pārstāv *V. Christianos* un *S. Paliou, dikigoroī*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Savienības Revīzijas palāta, ko pārstāv *T. Kennedy* un *I. Ní Riagáin Diuro*, pārstāvji, kuriem palīdz *P. Tridimas, barrister*,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Ticano [A. Tizzano]* (referents), tiesneši *E. Borgs Bartets [A. Borg Barthet]*, *M. Bergere [M. Berger]*, *S. Rodins [S. Rodin]* un *F. Biltšens [F. Biltgen]*,

ģenerālvokāts *Ī. Bots [Y. Bot]*,

sekretāre *L. Hjūleta [L. Hewlett]*, galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 22. janvāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 20. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – grieķu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *K. Nikolaou* lūdza atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Nikolaou/Revīzijas palāta* (T-241/09, EU:T:2013:79, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja viņas prasību atlīdzināt zaudējumus, lai saņemtu atlīdzību par kaitējumu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai, iespējams, radies nelikumību un Savienības tiesību pārkāpumu dēļ, ko Revīzijas palāta pieļāvusi, veicot iekšējo izmeklēšanu.

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 *K. Nikolaou* no 1996. līdz 2001. gadam bija Revīzijas palātas locekle. Saskaņā ar reportāžu, kas 2002. gada 19. februārī tika publicēta laikrakstā *Europa Journal*, Eiropas Parlamenta deputāta *B. Staes* rīcībā bija nonākusi informācija par apelācijas sūdzības iesniedzējas prettiesiskām darbībām Revīzijas palātas locekles pilnvaru laikā.
- 3 Ar 2002. gada 18. marta vēstuli Revīzijas palātas ģenerālsēdētārs (turpmāk tekstā – “ģenerālsēdētārs”) nosūtīja Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) ģenerāldirektoram lietas materiālus, kuros ir ietverti elementi, kas attiecas uz minēto rīcību, par kuriem zināja pati apelācijas sūdzības iesniedzēja, kā arī šīs iestādes priekšsēdētājs. Turklāt ģenerālsēdētārs lūdza *OLAF* viņam norādīt, vai *K. Nikolaou* bija jāinformē par viņas lietas izmeklēšanu atbilstoši Revīzijas palātas Lēmuma 99/50 par noteikumiem iekšējās izmeklēšanas veikšanai sakarā ar krāpšanas, korupcijas un citu Kopienas finanšu interesēm kaitējošu prettiesisku darbību novēršanu 4. pantam.
- 4 Ar 2002. gada 8. aprīļa vēstuli Revīzijas palātas priekšsēdētājs informēja *K. Nikolaou* par *OLAF* veikto iekšējo izmeklēšanu saistībā ar rakstu, kas bija publicēts laikrakstā *Europa Journal*. *OLAF* ģenerāldirektors 2002. gada 26. aprīļa vēstulē informēja *K. Nikolaou*, ka, ņemot vērā informāciju, ko minētais dienests bija saņēmis no *B. Staes*, un pamatojoties uz ģenerālsēdētāra veiktās iepriekšējās izmeklēšanas lietas materiāliem, bija uzsākta iekšējā izmeklēšana, kurā *K. Nikolaou* esot aicināta sadarboties.
- 5 *K. Nikolaou* tikās ar *OLAF* atbildīgajām personām 2002. gada 24. maijā. 2002. gada 17. oktobrī tīmekļa vietnē *European Voice* tika publicēta reportāža, kurā tostarp bija minēts, ka *OLAF* grasījās pabeigt pret apelācijas sūdzības iesniedzēju uzsākto izmeklēšanu. Analogiskas reportāžas tika publicētas arī Grieķijas presē. Ar 2002. gada 28. oktobra vēstuli *OLAF* informēja *K. Nikolaou* par izmeklēšanas pabeigšanu un norādīja viņai, ka gala ziņojums, kā arī attiecīgā informācija bija nodota ģenerālsēdētāram un Luksemburgas tiesu iestādēm. Ar 2004. gada 10. februāra vēstuli Revīzijas palāta nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējai *OLAF* gala ziņojuma saīsināto versiju.
- 6 Saskaņā ar šo 2002. gada 28. oktobra galīgo ziņojumu informāciju par *K. Nikolaou* *B. Staes* esot snieguši divi Revīzijas palātas darbinieki, no kuriem viens bija apelācijas sūdzības iesniedzējas biroja loceklis. Izskatāmās apsūdzības bija, pirmkārt, par naudas summām, kuras apelācijas sūdzības iesniedzēja esot saņēmusi no sava personāla kā aizdevumus; otrkārt, par iespējamiem viltotajiem paziņojumiem attiecībā uz pieteikumiem pārceļt atvaļinājumu dienas viņas biroja vadītājam, kuru rezultātā viņam tika izmaksāta kompensācija aptuveni EUR 28 790 apmērā saistībā ar neizmantotajām atvaļinājuma dienām par 1999., 2000. un 2001. gadu; treškārt, par *K. Nikolaou* dienesta automašīnas izmantošanu nolūkos, kuri nav paredzēti ar to saistītajā tiesiskajā regulējumā; ceturtkārt, par apelācijas sūdzības iesniedzējas autovadītāja komandējumu rīkojumiem nolūkos, kas nav paredzēti ar to saistītajā tiesiskajā regulējumā; piektkārt, par prombūtnes no darba vietas politiku apelācijas sūdzības iesniedzējas birojā; sestkārt, par komerciālām darbībām un vēršanos pie augstākstāvošām amatpersonām, lai atvieglotu šādas darbības, kuras īstenojuši viņas ģimenes locekļi; septītkārt, par veikto krāpšanu konkursa ietvaros un, astotkārt, par krāpšanām saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas saņemtajiem reprezentācijas izdevumiem.

- 7 *OLAF* apstiprināja iespēju, ka ir izdarīti pārkāpumi, kas var tikt kvalificēti kā dokumentu viltošana, viltotu dokumentu izmantošana un krāpšana attiecībā uz pieteikumiem par apelācijas sūdzības iesniedzējas biroja vadītāja atvaļinājuma dienu pārcelšanu. Saskaņā ar šo galīgo ziņojumu apelācijas sūdzības iesniedzēja un viņas biroja locekļi varētu būt izdarījuši krimināltiesiskus pārkāpumus saistībā ar naudas summām, kuras saskaņā ar iesaistīto personu teikto viņa esot saņēmusi kā aizdevumus. Šādos apstākļos atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regulas (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) (OV L 136, 1. lpp.), 10. panta 3. punktam *OLAF* par to informēja Luksemburgas tiesu iestādes, lai tās veiktu izmeklēšanu par faktiem, kas varētu norādīt uz krimināltiesisku pārkāpumu izdarīšanu.
- 8 Runājot par pārējām apsūdzībām, izņemot apsūdzību par veikto krāpšanu konkursa ietvaros, *OLAF* norādīja uz iespējamām nelikumībām un jautājumiem par *K. Nikolaou* rīcību un ieteica Revīzijas palātai attiecībā uz viņu veikt “korigējošus pasākumus” un pasākumus, kuru mērķis ir uzlabot kontroles sistēmu iestādē.
- 9 Apelācijas sūdzības iesniedzēja tika uzklusīta 2004. gada 26. aprīlī Revīzijas palātas slēgtā sanāksmē, lai, iespējams, piemērotu EKL 247. panta 7. punktu. Revīzijas palātas priekšsēdētājs 2004. gada 13. maija vēstulē (turpmāk tekstā – “2004. gada 13. maija vēstule”) norādīja, ka attiecībā uz lietas nodošanu izskatīšanai Eiropas Savienības Tiesā, lai piemērotu EKL 247. panta 7. punktu, pamatojoties uz to, ka *K. Nikolaou*, iespējams, bija lūgusi un saņēmusi individuālus aizdevumus no sava biroja locekļiem, sanāksmē, kura notika 2004. gada 4. maijā, netika panākta vienprātīga lēmuma pieņemšana, kas prasīta Revīzijas palātas 2002. gada 31. janvārī pieņemtā Reglamenta 6. pantā. Šajā ziņā Revīzijas palātas priekšsēdētājs piebilda, ka liela daļa iestādes locekļu esot uzskatījuši, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcība esot bijusi pilnīgi neatbilstīga. Runājot par *K. Nikolaou* biroja vadītāja atvaļinājuma dienām, Revīzijas palātas priekšsēdētājs norādīja, ka, tā kā lieta tiek izskatīta Luksemburgas tiesās, iestāde bija atlikusi sava lēmuma pieņemšanu, gaidot ar to saistīto tiesvedību secinājumus.
- 10 Ar spriedumu *Nikolaou/Komisija* (T-259/03, EU:T:2007:254) Vispārējā tiesa piesprieda Eiropas Komisijai samaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzību EUR 3000 apmērā par noteiktas informācijas sakarā ar izmeklēšanu, ko veica *OLAF*, publicēšanu.
- 11 Ar 2008. gada 2. oktobra spriedumu (turpmāk tekstā – “2008. gada 2. oktobra spriedums”) *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg* [Luksemburgas apgabaltiesas] krimināllietu palāta attaisnoja apelācijas sūdzības iesniedzēju un viņas biroja vadītāju saistībā ar apsūdzībām par dokumentu viltošanu un viltotu dokumentu un paziņojumu izmantošanu, pakārtoti, par atlīdzību un pabalstu saglabāšanu bez tiesībām to darīt, un, pakārtotāk, par krāpšanu. Šī tiesa būtībā uzskatīja, ka atsevišķi paskaidrojumi, kurus snieguši apelācijas sūdzības iesniedzējas biroja vadītājs un pati apelācijas sūdzības iesniedzēja, rada šaubas par *OLAF* un Luksemburgas kriminālpolicijas iegūto pierādījumu kopumu, lai pierādītu, ka minētais biroja vadītājs vairākas dienas 1999.–2001. gada laikā atradies nepaziņotā atvaļinājumā. Tādējādi minētā tiesa secināja, ka *K. Nikolaou* pārņemto faktu patiesums nav ticis pierādīts, izslēdzot jebkādas šaubas, un, tā kā mazākās šaubas ir jāinterpretē par labu apsūdzētajam, apelācijas sūdzības iesniedzēja ir jāattaisno saistībā ar pret viņu izvirzītajām apsūdzībām. No 2008. gada 2. oktobra sprieduma preambulas izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas un viņas biroja vadītāja lieta *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg* krimināllietu palātai tika nodota ar šīs tiesas tiesnešu palātas rīkojumu, kas 2008. gada 29. janvārī tika apstiprināts *Cour d'appel* [Apelāciju tiesas] pirmstiesas palātā. Tā kā tiesvedība apelācijas instancē nenotika, 2008. gada 2. oktobra spriedums kļuva galīgs.
- 12 Ar 2009. gada 14. aprīļa vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza Revīzijas palātu publicēt visos Beļģijas, Vācijas, Grieķijas, Spānijas, Francijas un Luksemburgas laikrakstos paziņojumu par viņas attaisnošanu un informēt par to citas Eiropas Savienības iestādes. Pakārtoti, gadījumā, ja Revīzijas palāta neveiktu šīs publikācijas, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza samaksāt kompensāciju EUR 100 000 apmērā kā atlīdzību par morālo kaitējumu, un tā ir summa, kuru viņa apņēmusi izmantot minēto publikāciju veikšanai. Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī lūdza Revīzijas palātu, pirmkārt,

samaksāt viņai EUR 40 000 kā atlīdzību par morālo kaitējumu, kas viņai radies, uzsākot tiesvedību Luksemburgas tiesās, un EUR 57 771,40 kā atlīdzību par materiālajiem zaudējumiem, kuri viņai radušies saistībā ar šo pašu tiesvedību, otrkārt, atlīdzināt visus izdevumus, kas it īpaši radušies saistībā ar *Juge d'instruction* [izmeklēšanas tiesnesi] un *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg*, un, treškārt, atlīdzināt izdevumus, kuri radušies saistībā ar procesu Revīzijas palātā.

- 13 Ar 2009. gada 7. jūlija vēstuli Revīzijas palātas priekšsēdētājs nosūtīja *K. Nikolaou* 2009. gada 2. jūlija lēmumu, kas pieņemts, atbildot uz šiem lūgumiem. Šajā lēmumā, pirmkārt, tika noraidīti iepriekš minētajā 2009. gada 14. aprīļa vēstulē izvirzītie argumenti un, otrkārt, *K. Nikolaou* tika paziņots, ka Revīzijas palāta, “pamatojoties uz informāciju, kura bija tās rīcībā, bija mēģinājusi noskaidrot, vai faktu smaguma pakāpe bija pietiekama, lai vērstos [Tiesā]”, lai tā lemtu par bijušajam loceklim saskaņā ar EK līgumu uzlikto pienākumu neizpildes esamību un nepieciešamību piemērot iespējamās sankcijas. Šajā ziņā minētajā lēmumā tika norādīti apstākļi, kuri Revīzijas palātu rosināja nolemt nevērsties Tiesā un starp kuriem it īpaši bija *K. Nikolaou* attaisnošana ar 2008. gada 2. oktobra spriedumu un tas, ka netika nodarīts kaitējums Kopienų budžetam, ņemot vērā tās summas atmaksāšanu, kas nepamatoti bija samaksāta apelācijas sūdzības iesniedzējas biroja vadītājam.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 16. jūnijā, *K. Nikolaou* cēla prasību atlīdzināt zaudējumus, kurā viņa lūdza piespriest Revīzijas palātai samaksāt EUR 85 000, pieskaitot šai summai procentus, sākot no 2009. gada 14. aprīļa, kā atlīdzību par morālo kaitējumu, ko radījusi šīs iestādes “rīcība” un bezdarbība, un tā ir summa, kuru viņa apņēmas izmantot, lai publicētu paziņojumu saistībā ar viņas attaisnošanu.
- 15 Savas prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja, pirmkārt, izvirzīja sešus pamatus, kas attiecas uz Revīzijas palātas nodarīto Savienības tiesību normu, kurās paredzētas privātpersonu tiesības, būtisko pārkāpumu. Otrkārt, viņa norādīja, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp minēto pārkāpumu un morālo un materiālo kaitējumu, kas tādēļ ir radies.
- 16 Vispārējā tiesa minēto prasību noraidīja, uzskatot, ka Revīzijas palāta nebija pieļāvusi nevienu no tai pārmestajiem Savienības tiesību pārkāpumiem.
- 17 Runājot par to, kas ir būtiski šajā apelācijā, Vispārējā tiesa, pirmām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 27.–31. punktā secināja, ka Revīzijas palātas “darbības” saistībā ar iepriekšējo izmeklēšanu nebija prettiesiskas, jo šī iestāde neesot pārkāpusi nedz prasības, kas izriet no Lēmuma 99/50 2. un 4. panta kopīgas interpretācijas, nedz arī apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību vai objektivitātes principu.
- 18 It īpaši Vispārējā tiesa šī sprieduma 29. punktā atzina, ka iepriekšējas izmeklēšanas, uz kuru ir norāde Lēmuma 99/50 2. pantā, mērķis ir, pirmkārt, ļaut ģenerālsēkretāram izvērtēt, vai liecības, kas tam ir darītas zināmas, rada aizdomas par tādu nelikumību esamību, kuras kaitē Savienības finanšu interesēm, un, otrkārt, atbilstoši Regulas Nr. 1073/1999 7. panta 1. punktam nosūtīt *OLAF* lietas materiālus, kas šai iestādei ļautu izvērtēt, vai ir jāuzsāk iekšējā izmeklēšana saskaņā ar šīs pašas regulas 5. panta otro daļu. Tādējādi tā nosprieda, ka šī iepriekšējā izmeklēšana nav paredzēta, lai izdarītu secinājumus par attiecīgo personu, jo pienākums, kas izriet no Lēmuma 99/50 4. panta pirmās daļas otrā teikuma, neattiecas uz ģenerālsēkretāra darbībām saistībā ar Lēmuma 99/50 2. pantu.
- 19 Tāpat arī minētā sprieduma 30. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, tā kā ar 2002. gada 8. un 26. aprīļa vēstulēm saņemtie paziņojumi atbilda Lēmuma 99/50 4. punkta pirmās daļas pirmā teikuma prasībām, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarēja pamatoti atsaukties uz šīs tiesību normas pārkāpumu tādēļ, ka Revīzijas palāta nebija viņu uzklauzījusi, pirms *OLAF* tika nosūtīti lietas materiāli, kuros bija ietverti fakti, ko ģenerālsēkretārs bija ieguvis attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.

- 20 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 32. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka prasītājas apgalvojums, saskaņā ar kuru Revīzijas palāta esot izmantojusi viltotu dokumentu, nav pamatots. Šajā ziņā tā konstatēja, ka attiecīgais dokuments, proti, 2001. gada 20. novembra *K. Nikolaou* biroja vadītāja pieprasījums pārcelt ikgadējo atvaļinājumu, nebija starp dokumentiem, kas ietilpa sākotnējās izmeklēšanas lietas materiālos, kas tika nosūtīti *OLAF*. Katrā ziņā tā norādīja, ka, pat pieņemot, ka Revīzijas palāta patiesi bija nosūtījusi šo dokumentu *OLAF* vai Luksemburgas iestādēm, šī iespējamā nosūtīšana nenozīmē, ka Revīzijas palāta ir rīkojusies ļaunticīgi attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas paraksta autentiskumu.
- 21 Treškārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 43.–47. punktā nosprieda, ka tas, ka Revīzijas palāta pēc 2008. gada 2. oktobra sprieduma nepieņēma formālu lēmumu, kurā tiktu atsauktas visas pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītās apsūdzības, nebija prettiesiski.
- 22 Vispirms Vispārējā tiesa minētā sprieduma 45. punktā konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tika attaisnota, pamatojoties uz šaubām, kas radušās atsevišķu paskaidrojumu dēļ, kurus bija sniedzis viņas biroja vadītājs. Līdz ar to, pēc Vispārējās tiesas domām, attaisnošanas pamatojums nenozīmē, ka pret prasītāju izvirzītās apsūdzības ir pilnībā nepamatotas, bet, kā norādīja *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg*, tas ietver to, ka apsūdzības netika pierādītas, izslēdzot “mazākās šaubas”.
- 23 Turklāt šī paša sprieduma 46. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka šīs apsūdzības krimināltiesiskā aspektā ir jāpārbauda tikai un vienīgi valsts tiesu iestādēm un Tiesai tās ir jāizvērtē disciplinārā aspektā saskaņā ar EKL 247. panta 7. punktu. Pēc Vispārējās tiesas domām, Revīzijas palātai nebija kompetences pieņemt lēmumu šajā ziņā.
- 24 Visbeidzot, pārsūdzēta sprieduma 47. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka no tā, ka jautājums netika nodots izskatīšanai Tiesā saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu, nevar secināt, ka Revīzijas palāta būtu uzskatījusi, ka attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītie fakti bija pilnībā nepamatoti. Kā noteikts Revīzijas palātas Reglamenta 6. pantā, pēc Vispārējās tiesas domām, par attiecīgo vēršanos Tiesā tiek lemts, pieņemot vienprātīgu lēmumu. Tātad Vispārējā tiesa nolēma, ka, lai gan ir taisnība, ka nevēršanās Tiesā nozīmē, ka vienprātība netika panākta, tas tomēr nenozīmē, ka Revīzijas palāta būtu pieņēmusi nostāju attiecībā uz faktu patiesumu. Šādā kontekstā Vispārējā tiesa, lemjot par 2004. gada 13. maija vēstulē ietvertu piezīmi, atzina, ka “tas, ka Revīzijas palātas priekšsēdētājs norādīja prasītājam, ka iestādes locekļu lielākā daļa uzskatīja viņas rīcību par nepieņemamu, nebija nepiemēroti, tādējādi novēršot to, ka nevēršanās Tiesā varētu tikt uzskatīta par iespējamu pārņemto faktu patiesuma noliegumu, kas turklāt neatbilstu realitātei”.
- 25 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49. punktā konstatēja, ka no pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses nevar secināt nekādu pienākumu Revīzijas palātai publicēt informāciju par apelācijas sūdzības iesniedzējas attaisnošanu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 26 Apelācijas sūdzībā *K. Nikolaou* lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai nolēmuma pieņemšanai, kā arī
 - piespriest Revīzijas palātai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 27 Revīzijas palāta lūdz Tiesu:
- noraidīt apelācijas sūdzību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu un
 - piespriest *K. Nikolaou* atlīdzināt šajā instancē radušos tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

28 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, *K. Nikolaou* izvirza četrus pamatus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 29 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka nevainīguma prezumpcijas princips, kurš paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. panta 1. punktā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā, 6. panta 2. punktā, nodrošina procesuālo garantiju, kas neattiecas vienīgi uz posmu pirms sprieduma pasludināšanas, bet ir piemērojams arī pēc tam. Līdz ar to šis princips būtu jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu Savienības tiesas nolēmumu, kurā tiktu apšaubīts apsūdzētās personas nevainīgums, ja šī persona iepriekš ir tikusi attaisnota ar krimināltiesas galīgo nolēmumu (skat. ECT 2007. gada 27. septembra spriedumu *Vassilios Stavropoulos* pret Grieķiju, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-I, 39. punkts).
- 30 Ņemot vērā šos apsvērumus, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 45. punktā Vispārējā tiesa esot pārkāpusi šo principu, nospriežot, ka attaisnošanas pamatojums, kas balstīts uz *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg* šaubām, “nenozīmē[ja], ka pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītās apsūdzības [bija] pilnībā nepamatotas”.
- 31 Šāds pārkāpums noteikti ietekmētu šī sprieduma spēkā esamību, ciktāl tam bija izšķiroša nozīme, lai minētā sprieduma 44. un 49. punktā nospriestu, ka Revīzijas palātas bezdarbība saistībā ar formāla lēmuma, kurā tiktu atsauktas visas pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītās apsūdzības, nepieņemšanu pēc 2008. gada 2. oktobra sprieduma, kā arī informācijas par apelācijas sūdzības iesniedzējas attaisnošanu nepublicēšanu presē nebija prettiesiska.
- 32 Revīzijas palāta apgalvo, ka šis pamats esot balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka šī iestāde vai Vispārējā tiesa esot veikušas 2008. gada 2. oktobra sprieduma pamatotības atkārtotu izskatīšanu. Taču šis pieņēmums esot kļūdainas.
- 33 Faktiski, pieņemot šī sprieduma 13. punktā minēto 2009. gada 2. jūlija lēmumu, Revīzijas palāta šo spriedumu esot pieņēmusi zināšanai un no tā izdarījusi secinājumus, kas tai ir saistoši istenojot tās kompetenci, kurā neietilpst iespēja publicēt informāciju par apelācijas sūdzības iesniedzējas attaisnošanu. Tāpat arī Vispārējā tiesa esot apstiprinājusi un ņēmusi vērā šo spriedumu saistībā ar tā krimināltiesiskā rakstura sekām.

Tiesas vērtējums

- 34 Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu *K. Nikolaou* apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi nevainīguma prezumpcijas principu, pārsūdzētā sprieduma 45. punktā nospriežot, ka 2008. gada 2. oktobra spriedumā vērā ņemtais attaisnošanas pamatojums “nenozīmē[ja], ka pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītās apsūdzības [bija] pilnībā nepamatotas”, bet “nozīmē[ja] to, ka apsūdzības [netika] pierādītas, izslēdzot “mazākās šaubas””. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, šai kļūdai vajadzētu izraisīt šī sprieduma atcelšanu, jo, ja Vispārējā tiesa nebūtu pārkāpusi šo principu, tad tā minētā sprieduma 44. un 49. punktā būtu atzinusi, ka Revīzijas palātas bezdarbība saistībā ar formāla lēmuma, kurā tiktu atsauktas visas pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītās apsūdzības, nepieņemšanu pēc 2008. gada 2. oktobra sprieduma, kā arī informācijas par viņas attaisnošanu nepublicēšanu presē bija prettiesiska.

- 35 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka nevainīguma prezumpcijas princips, kas paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. panta 1. punktā, kuram atbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 2. un 3. punkts, var tikt neievērots, it īpaši, ja tiesas nolēmuma pamatojumā ir ietverta nojausma, ka persona ir vainīga pārkāpumā, lai gan kriminālprocess ir izbeigts ar viņas attaisnošanu (skat. ECT 1995. gada 10. februāra spriedumu *Allenet de Ribemont* pret Franciju, A sērija Nr. 308, 35. un 36. punkts; 2000. gada 10. oktobra spriedumu *Daktaras* pret Lietuvu, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III, 41.–44. punkts, kā arī 2013. gada 4. jūnija spriedumu *Teodor* pret Rumāniju, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III, 36. un 37. punkts).
- 36 Šajā gadījumā, kā norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 57. punktā, ir jānorāda, ka no pārsūdzētā sprieduma 45. punkta pamatojuma rindkopām faktiski rodas iespaids, ka *K. Nikolaou* varētu būt vainojama noziedzīgā nodarījumā, kas balstīts uz tiem pašiem faktiem kā tie, attiecībā uz kuriem viņa jau tika galīgi attaisnota ar 2008. gada 2. oktobra spriedumu.
- 37 Līdz ar to ir jāsecina, ka šie apsvērumi acīmredzami apdraud nevainīguma prezumpcijas principu.
- 38 Ņemot to vērā, tomēr ir jākonstatē, ka šī principa pārkāpumam nevajadzētu izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, ciktāl tā 44. un 49. punktā minētais vērtējums attiecībā uz Revīzijas palātai pārņemtas bezdarbības tiesiskumu ir pamatoti balstīti uz citu pamatojumu, kas autonomā veidā aplūkots minētā sprieduma 46. punktā (šajā ziņā skat. spriedumu *JCB Service/Komisija*, C-167/04 P, EU:C:2006:594, 186. punkts, kā arī spriedumu *Kadi un Al Barakaat International Foundation/Padome un Komisija*, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 233. punkts).
- 39 Faktiski ar šo pamatojumu Vispārējā tiesa nosprieda, ka, pirmkārt, pret bijušo Revīzijas palātas locekli vērstās “apsūdzības krimināltiesiskā aspektā ir jāpārbauda tikai un vienīgi valsts tiesu iestādēm” un, otrkārt, Tiesai tās ir jāizvērtē “disciplinārā aspektā saskaņā ar EKL 247. panta 7. punktu”, jo Revīzijas palāta tāpat Savienības institucionālās struktūras ietvaros pati nav tiesīga ne pieņemt formālu lēmumu, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja tiktu attaisnota saistībā ar visām pret viņu izvirzītajām apsūdzībām disciplinārā vai krimināltiesiskā aspektā, ne arī publicēt presē informāciju par viņas attaisnošanu.
- 40 Turklāt šis konstatējums ir arī saderīgs ar principiem, kas izriet no pastāvīgās judikatūras attiecībā uz disciplināro procedūru Tiesā EKL 247. panta 7. punkta izpratnē autonomo raksturu salīdzinājumā ar krimināltiesiska rakstura valsts procesiem (spriedums *Komisija/Cresson*, C-432/04, EU:C:2006:455, 120. un 121. punkts). Faktiski, kā arī norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 71. un 73. punktā, no šīs judikatūras izriet, ka Revīzijas palātai kā iestādei, kas var celt prasību Tiesā, tāpat kā Tiesai nav saistoša valsts kriminālprocesa ietvaros veiktā faktu juridiskā kvalifikācija. Tātad Revīzijas palātai šajā gadījumā pēc 2008. gada 2. oktobra sprieduma nebija jāveic darbības vai jārikojas tā, kā to norādījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja.
- 41 Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā neefektīvs.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 42 Ar savu otro pamatu *K. Nikolaou* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi lojālas sadarbības principu, kas paredzēts LES 4. panta 3. punktā un kurš tai bija jāievēro attiecībā uz *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg*.
- 43 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja, atsaucoties uz rīkojumu *Zwartveld* u.c. (C-2/88, EU:C:1990:315, 17. punkts) un spriedumu *Īrija/Komisija* (C-339/00, EU:C:2003:545, 71. un 72. punkts), apgalvo, ka šis princips ne tikai dalībvalstīm, bet arī Savienības iestādēm un, paplašināti interpretējot, visām tās struktūrām, tostarp tiesu struktūrām, nosaka savstarpējo lojālas sadarbības pienākumu.

- 44 Ņemot to vērā, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa tomēr nav ievērojusi 2008. gada 2. oktobra spriedumu, ne arī to pienācīgi ņēmusi vērā.
- 45 Vispirms pārsūdzētā sprieduma 44. un 45. punktā Vispārējā tiesa faktus attiecībā uz *K. Nikolaou* rīcību esot interpretējusi pilnīgi citādi, nekā to bija darījusi *Tribunal d'arrondissement Luxembourg*.
- 46 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 35. punktā minētais vērtējums, saskaņā ar kuru jebkuras atvaļinājumu sistēmas pārvaldība ir balstīta uz augstākstāvošas amatpersonas pienākumu pārbaudīt personāla, kas ir tā pakļautībā, klātbūtni, esot acimredzami pretrunā 2008. gada 2. oktobra spriedumā minētajiem apsvērumiem, saskaņā ar kuriem biroja locekļiem neesot nekāda pienākuma uzturēt atvaļinājumu reģistru.
- 47 Visbeidzot, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 38. punktā esot nospriedusi, ka “Revīzijas palātas atvaļinājumu reģistrācijas un uzraudzības sistēmas, kura bija piemērojama faktu norises laikā un kurā pastāv trūkumi, raksturs” nevarētu pamatot jebkādas izmeklēšanas vai kriminālprocesa izbeigšanu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, kaut arī tieši šīs pārvaldības sistēmas, kurā pastāv trūkumi, raksturs esot izraisījis to, ka *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg* apelācijas sūdzības iesniedzēju attaisnoja.
- 48 Atbildot uz šiem argumentiem, Revīzijas palāta apgalvo, ka otrais pamats esot balstīts uz iesaistīto iestāžu attiecīgo lomu, kā arī uz LES 4. panta 3. punkta piemērošanas jomas nepareizu interpretāciju.
- 49 Faktiski saskaņā ar judikatūru, kas izriet no sprieduma Komisija/*Cresson* (EU:C:2006:455), Vispārējā tiesa neesot apšaubījusi 2008. gada 2. oktobra spriedumu, bet gan tikai, izvērtējot Revīzijas palātas iespējamo ārpuslīgumisko atbildību, sniegusi autonomu dažu faktu, kuri jau tika analizēti kriminālprocesa ietveros valsts līmenī, vērtējumu. Tādējādi atšķirība dažu faktisko apstākļu vērtējumā izriet no autonomā rakstura, kas piemīt katrai no abām uzsāktajām tiesvedībām.

Tiesas vērtējums

- 50 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pārkāpusi lojālas sadarbības principu, kurš tai esot bijis jāievēro attiecībā uz *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg*, jo tā pārsūdzētā sprieduma 44. un 45. punktā, kā arī 35. un 38. punktā dažus faktus esot vērtējusi atšķirīgi no 2008. gada 2. oktobra spriedumā minētajiem apsvērumiem.
- 51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka lojālas sadarbības princips, kurš pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā bija minēts EKL 10. pantā un kurš šobrīd ir paredzēts LES 4. panta 3. punktā, noteic dalībvalstīm pienākumu veikt visus atbilstošos pasākumus, lai nodrošinātu Savienības tiesību piemērojamību un efektivitāti, un tās iestādēm nosaka pienākumu respektēt dalībvalstis un palīdzēt tām, veicot no līgumiem izrietošos uzdevumus (šajā ziņā skat. spriedumu *First* un *Franex*, C-275/00, EU:C:2002:711, 49. punkts, un spriedumu *Īrija/Komisija*, EU:C:2003:545, 71. punkts).
- 52 Veicot šos uzdevumus, EKL 235. pantā, skatot to kopsakarā ar EKL 225. panta 1. punktu, Tiesai un Vispārējai tiesai it īpaši ir piešķirta kompetence izskatīt strīdus par tādu zaudējumu atlīdzināšanu, kuri paredzēti EKL 288. panta otrajā daļā, kuras priekšmets ir Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šī ir ekskluzīva kompetence un Kopienas tiesām ir jāpārbauda, vai pastāv visi kumulatīvie nosacījumi, proti, iestādēm pārvestās rīcības prettiesiskums, faktiskie zaudējumi un cēloņsakarība starp attiecīgo rīcību un minēto kaitējumu, kuru visu izpildei ir pakļauta Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās (skat. spriedumu Komisija/*Systran* un *Systran Luxembourg*, C-103/11 P, EU:C:2013:245, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 53 Turklāt, runājot it īpaši par pirmā no šiem nosacījumiem esamību, Tiesa jau vairākkārt ir precizējusi, ka ir jāpierāda, ka ir noticis pieteikami būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, kura piešķir tiesības privātpersonām (skat. spriedumu *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 42. punkts), proti, attiecīgā iestāde acīmredzami un būtiski nav ievērojusi savas rīcības brīvības robežas (šajā ziņā skat. spriedumu *Brasserie du pêcheur et Factortame*, C-46/93 un C-48/93, EU:C:1996:79, 55. punkts, un Komisija/CEVA un *Pfizer*, C-198/03 P, EU:C:2005:445, 64. punkts).
- 54 Tādējādi no šiem principiem izriet, ka prasība par zaudējumu atlīdzību, kas saistīta ar Kopienas ārpuslīgumisko atbildību par tās iestāžu darbību vai bezdarbību, salīdzinājumā ar citām prasībām tiesā ir autonomas līdzeklis, kuram ir īpaša funkcija tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā un uz kuru attiecas saskaņā ar tā īpašo mērķi izstrādāti izmantošanas nosacījumi (skat. it īpaši spriedumu *Lütticke* /Komisija, 4/69, EU:C:1971:40, 6. punkts, kā arī spriedumu *Unifrex*/Komisija un Padome, 281/82, EU:C:1984:165, 11. punkts).
- 55 Līdz ar to, kā norādījusi arī Revīzijas palāta savos rakstveida apsvērumos, lai arī Kapienu tiesa, kurā iesniegta prasība, var ņemt vērā kriminālprocesā izdarītos konstatējumus, kuri attiecas uz identiskiem faktiem tiem, kas tika izvērtēti uz EKL 235. pantu balstītās procedūras ietvaros, minētajai tiesai tomēr nav saistoša krimināltiesas veiktā faktu juridiskā kvalifikācija, bet tai, pilnība īstenojot savu novērtējuma brīvību, šie fakti ir jāizvērtē autonomi, lai pārbaudītu, vai pastāv visi nosacījumi, kuru izpildei ir pakļauta Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās (pēc analogijas skat. spriedumu Komisija/*Cresson*, EU:C:2006:455, 120. un 121. punkts).
- 56 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jākonstatē, ka apgalvojumi, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējai tiesai pārmet, ka tā pārsūdzētā sprieduma 44. un 45. punktā, kā arī 35. un 38. punktā esot pārkāpusi lojālas sadarbības principu, ir pilnība nepamatoti.
- 57 Faktiski minētajos šī sprieduma punktos Vispārējā tiesa nav pārkāpusi institucionālās sadarbības pienākumu, kas tai bija jāievēro attiecībā uz *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg*, ciktāl tā par dažiem jau 2008. gada 2. oktobra spriedumā analizētajiem faktiem lēma tikai tādēļ, lai pārbaudītu Revīzijas palātai pārvestās bezdarbības tiesiskumu strīdā, kas attiecas uz Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, un nevis ar mērķi izvērtēt pret *K. Nikolaou* vērsto kriminālsūdzību pamatotību.
- 58 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 59 Ar savu trešo pamatu *K. Nikolaou* apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda Vispārējās tiesas kompetences trūkuma dēļ, jo tā esot izskatījusi jautājumus, kuri bija ārpus kompetences, kas tai piešķirta Līgumos.
- 60 Pirmkārt, tā apgalvo, ka šī sprieduma 45. punktā Vispārējā tiesa esot lēmusi kā “apelācijas krimināltiesas”, jo tā krimināltiesiskā aspektā pēc būtības esot izvērtējusi to, “kas uzskatāms” vai “nav uzskatāms” par attaisnošanas pamatu, kurš “balstīts uz šaubām”, kuras bija izvirzītas 2008. gada 2. oktobra spriedumā.
- 61 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot rīkojusies kā “disciplinārtiesas” un turklāt esot apstiprinājusi nepareizu Revīzijas palātas rīcības interpretāciju, jo tā pārsūdzētā sprieduma 47. punktā attiecībā uz 2004. gada 13. maija vēstulē ietvertu piezīmi nolēma, ka “tas, ka Revīzijas palātas priekšsēdētājs norādīja prasītājam, ka iestādes locekļu lielākā daļa uzskatīja viņas rīcību par nepieņemamu, nebija nepiemēroti”.

- 62 Šajā ziņā *K. Nikolaou* norāda, ka, tā kā Tiesa atbilstoši EKL 247. panta 7. punktam ir vienīgā iestāde, kura ir kompetenta lemt par disciplināra rakstura pienākumu neizpildi, kas tiek pārmesta Revīzijas palātas loceklim, Vispārējai tiesai nav ne tiesību šajā nolūkā lemt par apelācijas sūdzības iesniedzējai minētajā vēstulē pārņemto rīcību, ne arī atzīt šīs vēstules saturošu tiesiskumu.
- 63 Revīzijas palāta norāda, ka šis pamats esot jānoraida kā daļēji nepieņemams, jo tajā esot tikai atkārtoti argumenti, kas attiecībā uz 2004. gada 13. maija vēstuli jau tika sniegti pirmajā instancē, un kā daļēji nepamatots, ciktāl Vispārējā tiesa nekādā ziņā nav apšaubījusi 2008. gada 2. oktobra spriedumu, jo attiecībā uz vienas un tās pašas rīcības vērtējumu varētu tikt izdarīti atšķirīgi secinājumi atkarībā no tiesu instances, kurā celta prasība, un celtās prasības būtības.

Tiesas vērtējums

- 64 Ar savu trešo pamatu *K. Nikolaou* apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi no līgumiem izrietošos noteikumus par kompetenci. Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 45. punktā pēc būtības esot izvērtētas pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītās kriminālapsūdzības un 2008. gada 2. oktobra spriedumā izvirzītais attaisnošanas pamatojums. Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 47. punktā esot kļūdaini analizējusi 2004. gada 13. maija vēstulē ietvertu disciplināra rakstura piezīmi un apstiprinājusi šīs vēstules saturošu tiesiskumu, neievērojot ne tikai tās kompetences robežas, bet arī Revīzijas palātas kompetences robežas.
- 65 Jākonstatē, ka šie apgalvojumi izriet no pārsūdzētā sprieduma kļūdainas interpretācijas.
- 66 Faktiski attiecībā uz šī pamata pirmo daļu pietiek norādīt, ka šī sprieduma 45. punktā Vispārējā tiesa faktus, kuri ir pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzīto kriminālapsūdzību pamatā, un 2008. gada 2. oktobra spriedumā izvirzīto attaisnošanas pamatojumu neanalizēja ar mērķi apšaubīt minētā sprieduma galīgo rezultātu vai atsākt kriminālprocesu valsts līmenī.
- 67 Gluži otrādi, kā norādīts šī sprieduma 56. un 57. punktā, savas ekskluzīvās kompetences, kas tai ir Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības jomā, robežās Vispārējā tiesa tikai atsaucās uz tiem pašiem faktiem, kas tika ņemti vērā minētajā kriminālprocesā, tikai tādēļ, lai atbildētu uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas attiecas uz to, ka Revīzijas palātas bezdarbība saistībā ar formāla lēmuma, kurā tiktu atsauktas visas pret viņu izvirzītās apsūdzības, nepieņemšanu pēc 2008. gada 2. oktobra sprieduma, iespējams, ir prettiesiska.
- 68 Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 45. punktā Vispārējā tiesa – pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam – nerīkojās kā “apelācijas krimināltiesa”, bet gan savas kompetences ietvaros.
- 69 Attiecībā uz apelācijas sūdzības trešā pamata otro daļu ir jānorāda, ka, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 47. punktā minētā argumentācija arī ir atbilde uz vienu apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, kas attiecas uz to, ka Revīzijas palāta esot pārkāpusi objektivitātes principu un pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kas izriet no 2004. gada 13. maija vēstulē ietvertās nepieklājīgās un liekās piezīmes.
- 70 Tādējādi, veicot šādas piezīmes analīzi tajā celtās prasības par zaudējumu atlīdzību izskatīšanas ietvaros, Vispārējā tiesa par apelācijas sūdzības iesniedzējai pārņemto rīcību nelēma, raugoties no disciplinārā viedokļa, un nepārsniedza savas kompetences, kas tai ir Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības jomā, robežas.
- 71 Otrkārt, attiecībā uz 2004. gada 13. maija vēstules saturu, ir jānorāda, kā uzsvēris arī ģenerālvokāts savu secinājumu 84. punktā, ka tajā pamatoti bija minēti tikai to Revīzijas palātas locekļu balsošanas rezultāti, kuri bija sanākuši kopā, lai izlemtu jautājumu par vērsanos Tiesā EKL 247. panta 7. punkta izpratnē, un tādējādi tas neattiecās uz *K. Nikolaou* pārņemto rīcības vērtējumu no disciplinārā aspekta.

- 72 Faktiski, ņemot vērā, ka saskaņā ar principiem, kas izriet no judikatūras šajā jomā, vērsšanās Tiesā varēja tikt izlemta likumīgi, pamatojoties uz to, ka pastāv “noteiktas smaguma pakāpes pienākumu neizpilde” (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Cresson, EU:C:2006:455, 72. punkts), Revīzijas palāta varēja norādīt ka šajā nolūkā vajadzīgā vienprātība tās Reglamenta 6. panta izpratnē nebija panākta, lai gan liela daļa tās locekļu tomēr bija kritizējuši minētās vēstules i) punktā pārņemto rīcību.
- 73 Turklāt, kā to Tiesas sēdē apstiprināja visi lietas dalībnieki, šajā pašā vēstulē ietvertā piezīme esot bijusi stingri personiska un nekad neesot tikusi izpausta presei.
- 74 No šiem apsvērumiem izriet, ka, nospriežot, ka 2004. gada 13. maija vēstules saturs bija tiesisks, Vispārējā tiesa Revīzijas palātai nekādi neesot piešķirusi pilnvaras disciplinārā jomā, kādu tai nebija, un nav arī pārkāpusi savas kompetences apjomu, jo tā nerīkojās kā “disciplinārtiesa”.
- 75 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, viss trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 76 Ar sava ceturta pamata pirmo daļu *K. Nikolaou* norāda, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi un piemērojusi Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās noteikumus. Faktiski pārsūdzētā sprieduma 32. punktā tā esot pievienojusi papildnosacījumu, kas nav prasīts, proti, prasību par to, ka attiecīgajai iestādei ir bijis jārikojas “ļauticīgi”.
- 77 Ar minētā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, Lēmuma 99/50 2. panta otrās daļas, skatot to kopsakarā ar tā 4. panta pirmo daļu, interpretācijā.
- 78 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 30. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija jāinformē par iepriekšējo izmeklēšanu, kas pret viņu bija uzsākta, un ka 2002. gada 8. un 26. aprīļa vēstules, kurās apelācijas sūdzības iesniedzēja tika vienīgi informēta par to, ka *OLAF* pret viņu ir uzsācis iekšēju izmeklēšanu, atbilda šī lēmuma 4. panta pirmās daļas pirmā teikuma prasībām. Otrkārt, šī sprieduma 29. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini atzinusi, ka tas, ka Revīzijas palāta apelācijas sūdzības iesniedzējai neizpaudiva iepriekšējās izmeklēšanas lietas materiālu saturu un neuzklausīja viņu, pirms šie lietas materiāli tika nodoti *OLAF*, nekādā ziņā nebija prettiesiski minētā lēmuma 4. panta pirmās daļas otrā teikuma izpratnē.
- 79 Pēc Revīzijas palātas domām, šis pamats ir jāatzīst par nepieņemamu, jo tajā ir tikai atkārtoti pirmajā instancē sniegtie argumenti un tāpat to var uzskatīt par lūgumu atkārtoti izvērtēt šīs lietas faktus.
- 80 Katrā ziņā pārsūdzētā sprieduma 32. punktā Vispārējā tiesa neesot pievienojusi nevienu papildnosacījumu attiecībā uz Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos. Tāpat arī tā neesot pieļāvusi nevienu kļūdu Lēmuma 99/50 2. panta otrās daļas interpretācijā, jo šajā tiesību normā nav noteikts pienākums paziņot par iepriekšējās izmeklēšanas uzsākšanu personai, kura tiek turēta aizdomās par pārkāpumu izdarīšanu, bet ir vienīgi prasīts, lai ģenerālsekretārs nekavējoties nodotu *OLAF* informāciju, kas iegūta saistībā ar šādu izmeklēšanu.

Tiesas vērtējums

- 81 Ar apelācijas sūdzības ceturta pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot papildnosacījumu attiecībā uz Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos, jo tā pārsūdzētā sprieduma 32. punktā nosprieda, ka

iespējamā *K. Nikolaou* biroja vadītāja 2001. gada 20. novembra dokumenta, kura paraksts, iespējams, bija viltots, nosūtīšana *OLAF* vai Luksemburgas iestādēm nenozīmē, ka Revīzijas palāta ir rikojusies ļaunticīgi attiecībā uz prasītājas paraksta autentiskumu.

- 82 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka Vispārējā tiesa šo secinājumu ir izdarījusi tikai pakārtoti, pēc tam, kad tā galvenokārt konstatēja, ka šis dokuments neietilpa iepriekšējās izmeklēšanas lietas materiālos, ko Revīzijas palāta bija nosūtījusi *OLAF*, un netika arī paziņots Luksemburgas iestādēm.
- 83 Līdz ar to, tā kā apelācijas sūdzībā nekādi nav apstrīdēts fakts vērtējums, apelācijas sūdzības ceturtā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā neefektīva.
- 84 Ar apelācijas sūdzības ceturtā pamata otro daļu *K. Nikolaou* norāda, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi Lēmuma 99/50 2. panta otro daļu, skatot to kopsakarā ar tā 4. panta pirmo daļu, jo tā, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 30. punktā nosprieda, ka 2002. gada 8. un 26. aprīļa vēstules, ar kurām apelācijas sūdzības iesniedzēja tika informēta par *OLAF* iekšējās izmeklēšanas uzsākšanu un nevis iepriekšējās izmeklēšanas uzsākšanu, atbilda šī lēmuma 4. panta pirmās daļas pirmā teikuma prasībām, un, otrkārt, šī sprieduma 29. punktā nosprieda, ka minētā lēmuma 4. panta pirmās daļas otrajā teikumā Revīzijas palātai nav noteikts pienākums izpaust apelācijas sūdzības iesniedzējai iepriekšējās izmeklēšanas lietas materiālu saturu, ne arī to uzklaut pirms šo lietas materiālu nosūtīšanas *OLAF*.
- 85 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Lēmuma 99/50 2. panta otrajā daļā ir paredzēts, pirmkārt, ka ģenerālsēkretārs “tūlīt nodod visas liecības, kuras rada aizdomas par kādu no nelikumībām *OLAF*”, tādām kā krāpšana, korupcija, vai citāda prettiesiska darbība, kura kaitē Kopienas finanšu interesēm, un otrkārt, “veic iepriekšēju izmeklēšanu neatkarīgi no *OLAF* veiktajām iekšējām izmeklēšanām”.
- 86 Tā kā no šī panta neizriet neviena precīza norāde, lai atbildētu uz pirmo argumentu, kurš izvirzīts ceturtā pamata otrās daļas pamatojumam, vispirms ir jānosaka, vai pienākums informēt, uz kuru ir atsauce Lēmuma 99/50 4. panta pirmās daļas pirmajā teikumā, attiecas arī uz iepriekšējo izmeklēšanu un, ja atbilde ir apstiprinoša, kāda ir šī pienākuma būtība, un, visbeidzot, vai šajā lietā minētā informācija patiesi attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.
- 87 Attiecībā uz šo aspektu izvērtēšanu ir jākonstatē, ka, nekādi neprecizējot paredzētās izmeklēšanas veidu, minētā 4. panta pirmās daļas pirmajā teikumā ir tikai paredzēts, ka, ja ir konstatēta kāda Revīzijas palātas locekļa, ierēdņa vai cita darbinieka iespējama personiska saistība ar lietu, attiecīgā persona “ātri” jāinformē, ja vien tas nevar traucēt izmeklēšanu.
- 88 No tā izriet, ka, pat pieņemot, ka šī tiesību norma attiecas arī uz iepriekšējo izmeklēšanu, ir jānorāda, ka, pirmkārt, tajā nav paredzēts pienākums nekavējoties kopš izmeklēšanas sākuma sniegt informāciju un, otrkārt, tajā ir noteikts, ka šis pienākums ir jāpilda, ievērojot nepieciešamību aizsargāt izmeklēšanas efektivitāti.
- 89 Ņemot to vērā, šajā gadījumā ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, 2002. gada 26. aprīļa vēstulē viņa tika informēta ne tikai par to, ka bija uzsāka iekšējā izmeklēšana, bet arī ka Revīzijas palāta bija uzsākusi iepriekšējo izmeklēšanu un ka ģenerālsēkretārs ar to saistītos lietas materiālus bija nodevis *OLAF*.
- 90 Tādējādi, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav paudusi apgalvojumus, ar kuriem varētu apšaubīt iespējamo vēstules nosūtīšanas novēloto raksturu, ir jāuzskata, ka arī norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 96. punktā, ka tajā ietvertā informācija apvieno attiecīgās personas ātras informēšanas principu ar nepieciešamību nodrošināt izmeklēšanas efektivitāti.

- 91 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzēta sprieduma 30. punktā nospriežot, ka 2002. gada 8. un 26. aprīļa vēstulēs sniegtā informācija atbilda Lēmuma 99/50 4. panta pirmās daļas pirmā teikuma prasībām.
- 92 Tā kā ir sniegti precizējumi, lai izvērtētu šī pamata otrās daļas pamatojumam izvirzītā argumenta pamatotību, vēl ir arī jānosaka, vai saistībā ar iepriekšējo izmeklēšanu katrā ziņā ir jāievēro šī lēmuma 4. panta pirmās daļas otrajā teikumā paredzētais informēšanas pienākums, saskaņā ar kuru “pēc izmeklēšanas pabeigšanas nedrīkst izdarīt secinājumus, kuros minēts kāda Revīzijas palātas konkrēta locekļa [...] vārds, ja iesaistītajai personai nav dota iespēja paust savu viedokli par visiem faktiem, kas uz viņu attiecas”, un tātad vai apelācijas sūdzības iesniedzēja bija jāuzklausā pirms šīs izmeklēšanas izbeigšanas un savākto lietas materiālu nosūtīšanas *OLAF*.
- 93 Šajā ziņā, ņemot vērā, ka no šī 4. panta pirmās daļas otrā teikuma neizriet neviena skaidra norāde, ir jāizvērtē iepriekšējās izmeklēšanas īpašās iezīmes.
- 94 Kā Revīzijas palāta skaidrojusi Tiesas sēdē, šāda izmeklēšana ir tādas informācijas vākšanas un izvērtēšanas iepriekšējais posms, kas attiecas uz apgalvojumiem par nelikumībām, kurus saņēmis ģenerālsēkretārs, un kura mērķis ir pārbaudīt šo apgalvojumu pamatojumam sniegto faktu ticamību pirms to apkopošanas lietas materiālos un nosūtīšanas vai nu iecelējīnstītūcijai administratīvās izmeklēšanas uzsākšanai, vai nu *OLAF* iekšējās izmeklēšanas paātrināšanai.
- 95 No tā izriet, kā to arī norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 93. punktā, ka iepriekšējā izmeklēšana nav paredzēta, lai izdarītu secinājumus par attiecīgo personu.
- 96 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 29. punktā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, analizējot šīs izmeklēšanas mērķi un atzīstot, ka no Lēmuma 99/50 4. panta pirmās daļas otrā teikuma izrietošais pienākums neattiecas uz ģenerālsēkretāra veiktajām darbībām šīs izmeklēšanas laikā.
- 97 Līdz ar to apelācijas sūdzības ceturrtā pamata visa otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.
- 98 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji neiedarbīgs un kā daļēji nepamatots, kā arī ir jānoraida apelācijas sūdzība.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 99 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota, Tiesa lem par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Revīzijas palāta ir prasījusi piespriezt *K. Nikolaou* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņai šis spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež *K. Nikolaou* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***K. Nikolaou* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]